2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Pescatore Due Bahlmann

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Ιουλίου 1983.

Ο γραμματέας
κ.α.α.

J. A. Pompe

Βοηθός γραμματέας

Ο πρόεδρος του δεύτερου τμήματος

P. Pescatore

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ PIETER VERLOREN VAN THEMAAT ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 19 ΜΑΪΟΥ 1983 [1]

Κύριε πρόεδρε,
κύριοι δικαστές,

1. Εισαγωγή

Στην παρούσα υπόθεση, ορισμένα ζητήματα που αναφέρονται στη διαδικασία προαγωγής υποβάλλονται εκ νέου στην κρίση του Δικαστηρίου. Αυτή τη φορά πρόκειται για μια ανακοίνωση για την πλήρωση επτά θέσεων κύριου μεταφραστή 6αθμού LA 5/4 του δανικού μεταφραστικού τμήματος της Επιτροπής. Τόσο οι προσφεύγοντες όσο και τα άλλα πρόσωπα που αναφέρονται στην παρούσα υπόθεση εργάζονται στο τμήμα αυτό από το 1974, με μερικούς μήνες διαφορά.

Η Επιτροπή απέρριψε την υποψηφιότητα των προσφευγόντων, καθώς και την υποψηφιότητα ορισμένων άλλων υποψηφίων, ενώ προήγαγε μεταξύ άλλων την T. Bye Rasmussen στις εν λόγω κενές θέσεις.

Οι προσφεύγοντες ζητούν την ακύρωση της απόφασης, η οποία κοινοποιήθηκε με έγγραφο της Επιτροπής της 3ης Απριλίου 1981 και με την οποία η τελευταία απέρριψε την αίτησή τους διορισμού στη θέση κύριου μεταφραστή που είχαν υποβάλει σύμφωνα με την ανακοίνωση κενών θέσεων (COM 1134-1140/80).

Στη συνέχεια, ζητούν από το Δικαστήριο να διατάξει το διορισμό τους στη θέση του κύριου μεταφραστή με χρόνο υπηρεσίας από την 1η Μαρτίου 1981, είτε δημιουργώντας δύο νέες θέσεις κύριου μεταφραστή είτε ακυρώνοντας το διορισμό της T. Bye Rasmussen και του A. Rasmussen. Δεδομένου ότι το κοινοτικό δίκαιο δεν προβλέπει τη δυνατότητα μιας τέτοιας διαταγής, το δεύτερο αυτό αίτημα πρέπει να κριθεί απαράδεκτο. Στη συνέχεια των προτάσεών μου, επομένως, θα εξετάσω αποκλειστικά το πρώτο αίτημα.

Τα κύρια επιχειρήματα που προβάλλουν οι προσφεύγοντες μπορούν να συνοψιστούν ως εξής:

1 — Μετάφραση από τα ολλανδικά.

Η T. Bye Rasmussen δεν συγκεντρώνει τις προϋποθέσεις που προβλέπονται με την ανακοίνωση κενών θέσεων, δεδομένου ότι η εκπαίδευσή της δεν μπορεί να εξομοιωθεί με εκπαίδευση πανεπιστημιακού επιπέδου, που βεβαιώνεται με πτυχίο ή ισότιμη επαγγελματική πείρα.

Ο A. Rasmussen δεν συγκεντρώνει τη δεύτερη προϋπόθεση που προβλεπόταν με την ανακοίνωση κενών θέσεων, δεδομένου ότι έλαβε πρόσφατα το πανεπιστημιακό του πτυχίο και επομένως δεν είχε τη δυνατότητα να αποκτήσει εν συνεχεία μακρόχρονη επαγγελματική πείρα.

Τέλος, οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι έπρεπε να είχαν διοριστεί στις θέσεις αυτές, δεδομένου ότι συγκεντρώνουν τις προϋποθέσεις που προβλέπονται με την ανακοίνωση κενών θέσεων και είναι ικανότεροι από τους προαναφερόμενους υποψηφίους που διορίστηκαν, αφού, αν ληφθεί υπόψη το επίπεδο εκπαιδεύσεώς τους, έχουν περισσότερα προσόντα.

Όσον αφορά τα πραγματικά περιστατικά και την εξέλιξη της διαδικασίας, παραπέμπω στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

2. Η ανακοίνωση κενών θέσεων

Τα προσόντα που απαιτούσε ή ανακοίνωση κενών θέσεων (COM/ 1134-1140/80) είναι τα εξής:

«— γνώσεις πανεπιστημιακού επιπέδου που να βεβαιώνονται με πτυχίο ή ισότιμη επαγγελματική πείρα·

— μεγάλη πείρα στη μετάφραση· πείρα στην αναθεώρηση».

Όπως συνάγεται 13 υπάλληλοι, μεταξύ των οποίων οι προσφεύγοντες, η T. Bye Rasmussen και ο A. Rasmussen υπέβαλαν υποψηφιότητα για τις επτά θέσεις. Τα τελευταία αναφερόμενα πρόσωπα προήχθησαν την 1η Μαρτίου 1981 στο βαθμό LA 6 και διορίστηκαν στις κενές θέσεις. Αντίθετα, όπως έχει ήδη λεχθεί, η υποψηφιότητα των προσφευγόντων απορρίφθηκε.

3. Εκτίμηση της υπόθεσης

Όπως έχει ήδη λεχθεί, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν με τον πρώτο λόγο ότι η Bye Rasmussen δεν πληροί την πρώτη προϋπόθεση που προβλεπόνταν από την ανακοίνωση κενών θέσεων, δεδομένου ότι δεν έχει πανεπιστημιακό δίπλωμα. Κατά τους προσφεύγοντες πάντα, ο Rasmussen δεν πληροί τη δεύτερη προϋπόθεση.

Πρέπει να ομολογήσω ότι μου είναι δύσκολο να δεχθώ την άποψη αυτή. Πραγματικά, ήδη από μια πρώτη ανάγνωση της ανακοίνωσης κενών θέσεων προκύπτει ότι η ανακοίνωση αυτή αφορά πανεπιστημιακό δίπλωμα «ή» ισότιμη επαγγελματική πείρα. Επομένως, τα απαιτούμενα προσόντα διατυπώνονται εναλλακτικώς.

Στην περίπτωση που οι προσφεύγοντες έχουν την πρόθεση να αμφισβητήσουν αυτά καθαυτά τα προσόντα που προβλέπονταν με την ανακοίνωση κενών θέσεων στηριζόμενοι στην άποψη ότι πρέπει στις θέσεις αυτές να διορίζονται μόνο υπάλληλοι που έχουν πανεπιστημιακό δίπλωμα για το λόγο ότι έχουν περισσότερα προσόντα από εκείνους που διαθέτουν μόνο επαγγελματική πείρα, θα πρέπει το επιχείρημα αυτό να αποκρουστεί χωρίς δισταγμό βάσει του άρθρου 5, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Η παράγραφος 1, εδάφιο 2, ορίζει ρητά ότι τα καθήκοντα της κατηγορίας Α και, ενόψει της παραγράφου 2, και της κατηγορίας επίσης LA «απαιτούν γνώσεις πανεπιστημιακού επιπέδου ή επαγγελματική πείρα ισοδύναμου επιπέδου». Από τις αποφάσεις Orlandi, υπόθεση 117/78 Jurispr. 1979, σ. 1619), και Szemerey, υπόθεση 178/78 (Jurispr. 1979, σ. 2861), προκύπτει ότι η διάταξη του άρθρου 5 πρέπει να θεωρηθεί ως ελάχιστη προϋπόθεση. Όπως έχω αναφέρει στις προτάσεις μου της 24ης Μαρτίου 1982 στην υπόθεση Lipman, 143/82, Συλλογή 1983, σ. 1301 το συμφέρον της υπηρεσίας πρέπει να αποτελεί το γενικό κριτήριο ως προς το ζήτημα ποιες απαιτήσεις μπορούν πραγματικά να προβλέπονται με την ανακοίνωση κενής θέσης. Είναι προφανές ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή έχει στον τομέα αυτό ευρεία διακριτική εξουσία.

4. Ο πρώτος λόγος

Όσον αφορά τον πρώτο λόγο, πρέπει κατά πρώτο, να επισύρω την προσοχή στην

πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, κατά την οποία «η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως κατά τη σύγκριση της αξίας των υποψηφίων και ότι δεν δύναται να αμφισβητηθεί η εκτίμησή της ως προς το αν συγκεντρώνει ένας υποψήφιος τις απαιτούμενες από την ανακοίνωση περί υπάρξεως θέσεως προϋποθέσεις παρά μόνο σε περίπτωση πρόδηλης πλάνης» (υπόθεση 151/80, De Hoe, Συλλογή 1981, σ. 3173, σκέψη 9). Και η υπόθεση αυτή αφορούσε προσφυγή, με την οποία υποστηρίχτηκε ότι ο υπάλληλος που είχε διοριστεί δεν πληρούσε μια από τις προϋποθέσεις που προέβλεπε η ανακοίνωση κενής θέσης.

Λαμβάνοντας υπόψη τη νομολογία αυτή, θεωρώ ορθό να μην απορρίψει το Δικαστήριο a priori το λόγο που προβάλλει ο προσφεύγων, όπως πρότεινε η Επιτροπή. Πραγματικά, το γεγονός ότι φέρονται ότι δεν συγκεντρώνονται οι προϋθέσεις που προβλέπονται με την ανακοίνωση κενής θέσης μπορεί να υποδηλώνει πρόδηλη πλάνη.

Εντούτοις, θεωρώ ότι ο λόγος πρέπει πραγματικά να απορριφθεί. Κατά τη γνώμη μου, δεν είναι αναγκαίο για το σκοπό αυτόν το Δικαστήριο να εξετάσει περαιτέρω τα στοιχεία που οι προσφεύγοντες έχουν προσκομίσει όχι μόνο κατά την έγγραφη διαδικασία, αλλά και κατά την προφορική διαδικασία, σχετικά με την αξία των διαφόρων τύπων εκπαιδεύσεως στη Δανία. Πρέπει κυρίως να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι η Bye Rasmussen και ο Rasmussen είναι ήδη μεταφραστές στο δανικό τμήμα της Επιτροπής από το 1974. Διορίστηκαν με το βαθμό LA 7 και το 1978 προήχθησαν το βαθμό LA 6. Κατά τη στιγμή της πρόσληψής τους η επαγγελματική τους πείρα είχε προφανώς εξισωθεί με πανεπιστημιακό πτυχίο, όπως το επιτρέπει το άρθρο 5 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Έχει ιδίως αποδειχθεί ότι κατά την εποχή εκείνη δεν είχαν πανεπιστημιακό πτυχίο. Δεν μπορεί να υποστηρίζεται, 7 έτη αργότερα, ότι το επίπεδο της επαγγελματικής τους εκπαιδεύσεως δεν ισοδυναμεί με πανεπιστημιακό πτυχίο, ενώ από την ημερομηνία εκείνη κάνουν μεταφράσεις που αντιστοιχούν στο απαιτούμενο επίπεδο. Σχετικά, παραπέμπω στις υποθέσεις 18 και 19/64, Alvino και άλλοι Jurispr. 1965, σ. 851), στις οποίες υποστηρίχθηκε ότι το γεγονός ότι υπάλληλοι, μολονότι δεν έχουν πανεπιστημιακό πτυχίο, ασκούν καθήκοντα κατηγορίας Α αποδεικνύει ήδη καθεαυτό ότι διαθέτουν επαγγελματική πείρα ισοδύναμη με την κατοχή πανεπιστημιακού πτυχίου. Η προϋπόθεση που προβλέπει η ανακοίνωση κενής θέσης έχει επομένως τηρηθεί ως προς το σημείο αυτό.

5. Ο δεύτερος λόγος

Ο δεύτερος ισχυρισμός, που αφορά τον A. Rasmussen, πρέπει επίσης να απορριφθεί για τον ίδιο λόγο. Κατά τους προσφεύγοντες, ο A. Rasmussen έλαβε πανεπιστημιακό πτυχίο μόλις το 1979 και, επομένως, δεν είχε τη δυνατότητα να αποκτήσει επαγγελματική πείρα παρά μόνο από την ημερομηνία αυτή. Κατά τους προσφεύγοντες επομένως, δεν συγκεντρώνει τη δεύτερη προϋπόθεση που αφορά τη μεγάλη μεταφραστική πείρα. Δεδομένου ότι ασκεί καθήκοντα μεταφραστή επιπέδου LA από το 1974, η πείρα του στον τομέα αυτόν έχει ασφαλώς φτάσει από τότε στο απαιτούμενο επίπεδο. Η απαίτηση ότι η πρακτική πείρα πρέπει να αποκτηθεί μετά τη λήψη του πανεπιστημιακού πτυχίου, όπως ισχυρίζονται οι προσφεύγοντες, ισχύει μόνο όταν τα απαιτούμενα προσόντα αφορούν συγχρόνως το πενεπιστημιακό πτυχίο και την επαγγελματική πείρα. Σχετικά, παραπέμπω και πάλι στις προτάσεις μου στην υπόθεση Lipman.

Συμπεραίνοντας, θεωρώ ότι οι δύο λόγοι πρέπει να απορριφθούν, δεδομένου ότι δεν έχει αποδειχθεί ότι με το διορισμό της Bye Rasmussen και του Rasmussen τηρήθηκαν οι

προϋποθέσεις που προέβλεπε η ανακοίνωση κενών θέσεων.

6. Ο τρίτος λόγος

Με τον επόμενο λόγο, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι, στην περίπωση που το Δικαστήριο θα έκρινε, αντίθετα προς τις απόψεις τους, ότι οι υπάλληλοι που διορίστηκαν συγκεντρώνουν πραγματικά τις προϋποθέσεις που προέβλεπε η ανακοίνωση κενών θέσεων και πάλι θα έπρεπε στις εν λόγω θέσεις να διοριστούν οι προσφεύγοντες, δεδομένου ότι έχουν περισσότερα προσόντα από τους υπαλλήλους που διορίστηκαν. Οι προσφεύγοντες αναφέρονται, σχετικά, στο επίπεδο εκπαιδεύσεως τους και στο χρόνο που περατώθηκε η εκπαίδευση αυτή.

Θα εξετάσω, πρώτα, το νομικό ισχυρισμό των προσφευγόντων που αφορά το λόγο αυτό, όπως ιδίως αναπτύχθηκε κατά την προφορική διαδικασία. Σχετικά, επρόκειτο ιδίως να προσδιοριστεί κατά πόσο εφαρμόζεται και στην παρούσα υπόθεση η πάγια νομολογία του Δικαστηρίου ως προς την ευρεία εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτει η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή στην πρείπτωση συγκρίσεως των προσόντων των υποψηφίων στο πλαίσιο της διαδικασίας προαγωγής. Οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι η νομολογία αυτή αφορά τις προαγωγές στο πλαίσιο του άρθρου 45 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, αλλά δεν έχει εφαρμογή στην παρούσα υπόθεση, δεδομένου ότι ως προς αυτή ισχύει το άρθρο 29 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης.

Δεν είναι δυνατό να ακολουθήσω το συλλογισμό αυτό. Το άρθρο 29, παράγραφος 1, αναφέρει τις διάφορες διαδικασίες που πρέπει να εξεταστούν προκειμένου να πληρωθεί μια κενή θέση. Αν η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή κρίνει αφού εξετάσει τις δυνατότητες που αναφέρονται στο στοιχείο α του προαναφερόμενου άρθρου, ότι η θέση μπορεί να πληρωθεί με προαγωγή, η προαγωγή αυτή γίνεται στη συνέχεια βάσει του άρθρου 45. Σχετικά, παραπέμπω στην πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, μεταξύ άλλων, στην υπόθεση Küster (123/75, Jurispr. 1976, σ 1709) και, περισσότερο πρόσφατα, στην υπόθεση Colussi (298/81, απόφαση της 24ης Μαρτίου 1983, Συλλογή 1983, σ. 1131, σκέψεις 17 και 20). Στην τελευταία αυτή απόφαση διατυπώνεται σαφώς, για μια ακόμη φορά, η ευρεία εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτει η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή κατά τη σύγκριση των προσόντων των υποψηφίων στο πλαίσιο της διαδικασίας προαγωγής βάσει των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 29 και 45.

Εν συνεχεία, ο λόγος αυτός δεν μπορεί να γίνει δεκτός κατά το μέτρο που προβάλλεται ότι οι προσφεύγοντες έχουν ισχυρότερο δικαίωμα προαγωγής από τους υπαλλήλους που διορίστηκαν, δεδομένου ότι το επίπεδο εκπαιδεύσεώς τους είναι υψηλότερο. Το άρθρο 45 αναφέρει ως κριτήριο προαγωγής όχι τη σύγκριση των πτυχίων, αλλά την εξέταση των προσόντων των υπαλλήλων, καθώς και των εκθέσεων για τους υπαλλήλους αυτούς.

Στις απαντήσεις της σε ορισμένες ερωτήσεις που έθεσε το Δικαστήριο η Επιτροπή επιβεβαίωσε ότι μετά την πρόσληψη, οι προαγωγές έγιναν βάσει κριτηρίων εκτιμήσεως ευρύτερων από τα πτυχία. Το Δικαστήριο διατύπωσε πρόσφατα ευνοϊκή άποψη ως προς την αρχή αυτή στις υποθέσεις 298/81, Colussi, που έχει ήδη αναφερθεί, και 280/81, Hoffmann, απόφαση της 17ης Μαρτίου 1983, η οποία δεν έχει ακόμη δημοσιευτεί στη Συλλογή. Με την τελευταία αυτή απόφαση, το Δικαστήριο απέρριψε τη συγκριτική εξέταση των πτυχίων ως μόνο κριτήριο προαγωγής. Έκρινε ότι για τις προαγωγές λαμβάνονται υπόψη, για την εκτίμηση των προσόντων των υπαλλήλων, κριτήριο ευρύτερα από τα πτυχία μόνο, όπως παραδείγματος χάρη το γενικό επίπεδο δραστηριοτήτων. Πραγματικά, ως προς εμένα θεωρώ ότι σε περίπτωση προαγωγής, το προσόντα των ενδιαφερομένων, τα οποία έχουν διαπιστωθεί στην πρακτική, πρέπει να είναι αποφασιστικά.

Τέλος, οι προσφεύγοντες υποστήριξαν ότι η άδεια για προσωπικούς λόγους, η οποία τους χορηγήθηκε για την περίοδο από την 1η Ιανουαρίου 1976 μέχρι την 1η Ιουλίου 1977, απέβη στην πραγματικότητα σε βάρος τους, δεδομένου ότι ο χρόνος τους στην υπηρεσία διακόπηκε κατά την περίοδο αυτή και επομένως δεν διορίστηκαν, στη θέση των υποψηφίων που έχουν ήδη διοριστεί. Κατά τους προσφεύγοντες, η συμπεριφορά αυτή αντιβαίνει προς το άρθρο 24, αφού αφιέρωσαν το χρόνο αυτό στη βελτίωση της εκπαίδευσής τους στη Δανία και ότι η εν λόγω άδεια τους είχε επομένως χορηγηθεί προς το συμφέρον της υπηρεσίας.

Η Επιτροπή δεν αμφισβήτησε τα περιστατικά αυτά. Πάντως, θεώρησε ότι η διακοπή του χρόνου υπηρεσίας δεν αντιβαίνει προς το άρθρο 24, ιδίως την τέταρτη παράγραφό του, που ορίζει μόνο ότι η επιμόρφωση λαμβάνεται υπόψη για την εξέλιξη της σταδιοδρομίας. Δεν είναι δυνατό να συναχθεί από αυτό η υποχρέωση διατηρήσεως της αρχαιότητας.

Προσθέτω ότι το άρθρο 40 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, το οποίο ρυθμίζει την «άδεια για προσωπικούς λόγους» ορίζει ρητώς με την τρίτη παράγραφό του, μεταξύ άλλων τα εξής: «Κατά τη διάρκεια της άδειάς του ο υπάλληλος παύει να απολαμβάνει του δικαιώματος προαγωγής κατά κλιμάκιο και προαγωγής κατά βαθμό ...». Κατά το μέτρο που ο χρόνος υπηρεσίας έπαιξε κάποιο ρόλο κατά την προαγωγή, είναι επομένως ακριβές ότι ο χρόνος υπηρεσίας των προσφευγόντων είχε διακοπεί κατά τη διάρκεια της άδειας. Επιπλέον, τα πρόσωπα που προσλήφθηκαν, είχαν προαχθεί στο βαθμό LA 6 το 1978, ενώ οι προσφεύγοντες προήχθησαν στο βαθμό αυτό λίγο αργότερα, ήτοι την 1η Ιανουαρίου 1979, αυτό δε σύμφωνα με το άρθρο 40. Εξάλλου, θεωρώ ότι ο χρόνος υπηρεσίας πρέπει να αποτελεί κριτήριο εκτιμήσεως λιγότερο σημαντικό από τα προσόντα των ενδιαφερομένων και επομένως είναι σημαντικός ιδίως όταν διάφοροι υποψήφιοι έχουν ισότιμα προσόντα.

7. Κατάχρηση εξουσίας

Τέλος, οι προσφεύγοντες προβάλλουν με την απάντησή τους ότι η Επιτροπή διέπραξε κατάχρηση εξουσίας, αν ληφθούν υπόψη, κατά τους προσφεύγοντες, τα νέα στοιχεία, όπως αυτά προκύπτουν μόνο από το υπόμνημα αντικρούσεως της Επιτροπής. Η τελευταία θεωρεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 42, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο λόγος είναι απαράδεκτος, επειδή δεν προβλήθηκε έγκαιρα. Οι προσφεύγοντες δεν ανέπτυξαν σχεδόν καθόλου το λόγο αυτό. Δεν ανέφεραν ούτε σε ποια νέα στοιχεία βασίζονται, ούτε ποιο αδικαιολόγητο σκοπό επιδίωξε με τη διαδικασία προαγωγής η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή. Συνεπώς, θεωρώ ότι ο λόγος αυτός πρέπει πραγματικά να απορριφθεί ως απαράδεκτος, σύμφωνα με το άρθρο 42, παράγραφος 2.

Εξάλλου, λαμβάνοντας υπόψη τα προηγούμενα, οι προσφεύγοντες κατά κανέναν τρόπο δεν απέδειξαν ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή ενήργησε κατά παράβαση οποιασδήποτε διατάξεως του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης και κατά τρόπο μη σύμφωνο προς το συμφέρον της υπηρεσίας.

8. Συμπέρασμα

Συμπεραίνοντας, θεωρώ ότι οι λόγοι που προβάλλουν οι προσφεύγοντες δεν μπορούν να γίνουν δεκτοί και ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Κατά τα άρθρα 69 και 70 του κανονισμού διαδικασίας, πρέπει οι δύο διάδικοι να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα.